

Τίτλος: Press the Button. Συγγραφέας, ο ηθοποιός Βαγγέλης Χατζηνικολάου (γνωστός κι από άλλα πετυχημένα έργα, όπως και από τις ερμηνείες του σε παραστάσεις της Ξένας Καλογεροπούλου). Αφορμή για το έργο, μια κινηματογραφική ιδέα του Παναγιώτη Παπαδόπουλου. Στον κλειστοφοβικό χώρο (σκηνικά-κοστούμια Παναγιώτας Κοκκόρου) ενός μικροαστικού σαλονιού παρακολουθούμε μια

50χρονη καλοστεκούμενη (Μαίρη Σαουσοπούλου), που ζει με τη μοναξιά, τους θυμούς (για κάθε μορφή παρείσραχτου που εισβάλλει στο σπιτικό της, είτε μέσω της Τ.Β. είτε μέσω τηλεφώνου είτε μέσω... εξώπορτας), παρακολουθούμε τις υστερίες, τις σιγουριές της (πως όλα της ζωής της είναι ταχτοποιημένα σαν τα καρεδάκια στα έπιπλα), μέχρι που δέχεται την επίσκεψη ενός νέου, ενός νηγέρ (Δημήτρης Ντάσкас), με μια τσάντα, μπου-

κωμένη στα χαρτονομίσματα και με την πρόκληση, αν πατήσει το κουμπί της, ο θησαυρός θα της ανήκει! Μόνο που... (κι εδώ αρχίζει η έσω-έξω δράση και η συνειδησιακή φουρτούνα), μόνο που, πατώντας αυτό το κουμπί, κάποιος άνθρωπος στον κόσμο θα πεθάνει! Αφού «ταχτοποιηθεί» συνειδησιακά κι αυτή η λεπτομέρεια (διάολε, τόσοι και τόσοι πεθαίνουν κάθε στιγμή στον κόσμο, πού θα ξέρω αν θα φταίει το δικό μου πάτημα για έναν από αυτούς;) Προκύπτει η καινούρια... λεπτομέρεια, πως αυτός ο κάποιος που θα πεθάνει μπορεί να είναι και η ίδια, ακόμα-ακόμα και ο νηγέρ (στην πραγματικότητα όργανο τρομοκρατών, ζωσμένος με εκρηκτικά κάτω απ' το κομψό του κοστούμι)! Η υπόθεση σκλώνει ιδρώτα, τσιγάρα, περίσκεψη, σασπένς, πιστώσεις χρόνου, τρίπλες με τον χρόνο, ώσπου στη σκηνή εισβάλλει από το πουθενά ένας ξένος (Παναγιώτης Σακελλαρίου), ως προστάτης της γυναίκας, προστασία που της ανταποδίδει για κάτι καλό που του έκανε στο παρελθόν.

Αυτή, η μόνη, που κανέναν δεν αγάπησε, που κανείς δεν την αγάπησε, δεν την πόθησε, αυτή που ποτέ δεν «ανοίχτηκε» σε κανέναν, αποκτά αίφνης «παρελθόν». Αυτή η «ταχτοποιημένη» της αυτάρκειας, τολμά μέσα στη βράση της παροξυσμικής κατάστασης, όπου παίζονται συμπτυκνωμένα παρόν, παρελθόν και μέλλον, ζωή και θάνατος, το: «εγώ» και το «οι άλλοι» τολμά να «ξεκουμπωθεί» να «γυμνωθεί» και να «χορέψει» τον απελευθερωτικό χορό του μαγιά και όλων των απωθημένων του βίου μας. Δεν ξέρω αν η διήγησή μου συμπίπτει με τις εντυπώσεις άλλων θεατών. Δεν έχει και σημασία, αφού τα σκηνικά δρώμενα έχουν αρκετή δόση απροσδιοριστίας (είναι; δεν είναι;) ώστε να μένουν ανοιχτά κεφάλαια δίχως υποχρεωτικές απαντήσεις. Όπως στη ζωή. Και όχι όπως στην Τ.Β. Θεωρώ το έργο ως μια έξοχη κοίτη υποδοχής εύστοχων καταστάσεων, συνεχών ανατροπών, λεπτότατων ερμηνευτικών ισορροπιών, σκηνικών θερμοκρασιών, τραγικότητας και χιούμορ, για δύο δυνατούς άντρες ηθοποιούς και μια δεινή κολυμβήτρια-ηθοποιό, κόντρα στο ρεύμα! Η σκηνοθεσία του ίδιου του συγγραφέα ανέδειξε όλες αυτές τις αρετές, έργου και ερμηνειών (κινησιολογική βοήθεια Σεσίλ Μικρούτσικου) και επιβεβαίωσε την ευρεία γκάμα και την τραγική στόφα ενός κωμικού ταλέντου, που λέγεται Μαίρη Σαουσοπούλου. ■

—**Άννη Θ. Κολτσιδοπούλου**

Το έργο είναι μια έξοχη κοίτη υποδοχής εύστοχων καταστάσεων, συνεχών ανατροπών, λεπτών ισορροπιών, σκηνικών θερμοκρασιών, τραγικότητας και χιούμορ, για δύο δυνατούς άντρες ηθοποιούς και μια δεινή κολυμβήτρια-ηθοποιό, κόντρα στο ρεύμα!

«ΠΑΤΑ ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ»

Στην κάτω μικρή σκηνή του «Θεάτρου του Νέου Κόσμου» παίζεται ένα φρέσκο ελληνικό έργο για τρεις ηθοποιούς και μια ... βαλίτσα.

[ΘΕΑΤΡΟ]

